

Gregor
Strniša

I Ti, ki so šli daleč, so pripovedovali,
da je tam več in več, preveč zvezd.
Ne samo nad glavo, celo pod nogami,
in kot jabolko v daljavi rodni planet.

Na tleh stojiš samo v svoji ladji,
v daljavi sami ni kje stati na tleh.
Zvezd pod nogami so se zbali,
padli, stari, nazaj na ta svet.

Sede na svetu na trdnih stolih,
v mehkem blagu naših oblek,
spe v deževnih nočeh pod stropi,
zraven svojih neljubljenih žensk.

II Žensk smo najbolj pogrešali,
je rekel raziskovalec veselja
in zraven hitro trenil z očmi,
ker je ob njem sedela soproga.

Znova si je natočil vina,
rdečega, k divjačini,
in se zraven še kar nasmihal,
si brisal usta, ko je pil.

Ti vedo o veselju vse:
vesolje, tam sem jaz doma,
poznam ga bolje kot svoj žep,
na izlet bom še kdaj skočil tja.

III Ti, ki so šli dalje, so sporočali
zmeraj redkeje, zmeraj manj.
Da jih lovi nekak privid,
vidna prikazen zdaj, zdaj komaj glas.

Glas godbe od nekod zunaj ladje,
znotraj trkanje od povsod,
kadar pa ravno padaš v spanje,
léže v temi k tebi tuje telo.

Celo zvezd je tukaj zunaj manj —
tam nekje se vrti bela pega v temi . . .
Teh pride dosti manj nazaj,
zdaj brez ušes, zdaj brez oči.

IV Oči? je ponovil vesoljski junak,
kaj pa bi tu na Zemlji z očmi!
Ušesa, da vas poslušam, imam,
in usta, da kaj pojém, pokadim.

Tri sestre, vse v belem, so poskočile
in mu hitele prižigati.
Čez žarečo konico, dimni stebriček
so zrl v nas črni naočniki.

Oči — je za hip premolknil mož,
kdo na svetu še rabi oči,
se je zasmeljal, iztegnil rokó,
odpri, kot da bi rad bral, časopis.

V Tisti, ki so prišli najbolj daleč,
so bili najbolj skopih besed,
oni so nas spraševali raje,
odgovarjali kratko: ne, tu ni več zvezd.

Res, sporočila iz njihove ladje
še zdaj valové nazaj do nas,
od nas pa nihče ne zna več teh znamenj,
kot bi klical, v svojem jeziku, kak strah.

Strah me je, je profesor priznal,
da so že predaleč v prostoru
in ne bodo več mogli nazaj,
za zmeraj bodo ostali v vesolju.